

BOUGHANEMI PRIEŠ PRANCŪZIJĄ

1996 m. balandžio 24 d. sprendimas

NEOFICIALI BYLOS SANTRAUKA IR BYLOS APLINKYBĖS

A. Esminiai faktai

1960 m. Tunise gimęs pareiškėjas 1968 m. atvyko į Prancūziją ir gyveno ten, kol buvo deportuotas. Ten pat yra įsikūrusi ir visa pareiškėjo šeima, o aštuoni iš dešimties jo brolių ir seserų gimė Prancūzijoje. Pareiškėjas tvirtina gyvenęs kartu su moterimi, Prancūzijos piliete (ponia S.), 1993 m. birželio 19 d. pagimdžiusia jam vaiką, kurį jis oficialiai pripažino 1994 m. balandžio 5 d.

Pareiškėjas buvo nuteistas kalėti iš viso beveik ketverius metus už įvairius pažeidimus, tarp jų - už gyvenimą iš sutenerio pajamų.

1988 m. kovo 8 d. vidaus reikalų ministras išleido įsakymą dėl pareiškėjo deportavimo, remdamasis tuo, kad jo buvimas Prancūzijoje kelia grėsmę viešajai tvarkai (1945 m. lapkričio 2 d. papildyto ordonanso „Dėl užsieniečių įvažiavimo ir buvimo Prancūzijoje sąlygų“ 23 ir 24 skyriai). Pagal ordonanso skyrius 1988 m. lapkričio 12 d. įsakymas dėl deportavimo buvo įvykdytas, bet pareiškėjas grįžo į Prancūziją ir gyveno ten nelegaliai.

1991 m. vasario 26 d. vidaus reikalų ministras atmetė jo prašymą dėl šio įsakymo panaikinimo. Tada ponas Boughanemi apskundė neigiamą atsakymą Lyono administraciniam teismui, kuris 1991 m. vasario 26 d. skundą atmetė. 1992 m. gruodžio 7 d. *Council d'Etat* patvirtino šį sprendimą.

Pareiškėjas buvo suimtas už tai, kad nevykdė įsakymo dėl deportavimo, ir nuteistas trims mėnesiams laisvės atėmimo, o 1994 m. spalio 12 d. deportuotas į Tunisą.

B. Bylos nagrinėjimas Europos žmogaus teisių komisijoje

1993 m. birželio 3 d. pareiškimas buvo pateiktas Komisijai 1994 m. rugpjūčio 29 d. jis buvo paskelbtas priimtinu.

Nesėkmingai bandžiusi pasiekti taikų susitarimą 1995 m. sausio 10 d. Komisija parengė ataskaitą, kurioje nustatė faktus ir išreiškė nuomonę, kad buvo pažeistas 8 straipsnis (dvidešimt vienas balsas prieš penkis).

1995 m. kovo 1 d. ir balandžio 20 d. atitinkamai Komisija ir Prancūzijos Vyriausybė bylą perdavė Teismui.

SPRENDIMO IŠTRAUKA

DĖL TEISĖS

I. Tariamasis Konvencijos 8 straipsnio pažeidimas

31. Pono Boughanemi nuomone, Prancūzijos institucijų įvykdytas jo deportavimas trukdė jo privačiam ir šeimos gyvenimui ir pažeidė Konvencijos 8 straipsnį, kuris sako:

„1. Kiekvienas turi teisę į tai, kad būtų gerbiamas jo privatus ir šeimos gyvenimas, būsto neliečiamybė ir susirašinėjimo slaptumas.

2. Valstybės institucijos neturi teisės apriboti naudojimosi šiomis teisėmis, išskyrus įstatymų numatytus atvejus ir kai tai būtina demokratinėje visuomenėje valstybės saugumo, visuomenės apsaugos ar šalies ekonominės gerovės interesams siekiant užkirsti kelią viešosios tvarkos pažeidimams ar nusikaltimams, taip pat būtina žmonių sveikatai ar moralei arba kitų asmenų teisėms ir laisvėms apsaugoti.”

Vyriausybė ginčija šią nuomonę, tuo tarpu Komisijos nuomonė yra kitokia.

A. 8 straipsnio 1 §

32. Pirmiausia būtina nustatyti, ar pareiškėjas Prancūzijoje gyveno „privatų ir šeimos gyvenimą“ pagal 8 straipsnio 1 §.

33. Vyriausybės tvirtinimu, pareiškėjas nesugebėjo įrodyti, kad iš tiesų palaikė artimus ryšius su tėvais, broliais ir seserimis. Žinoma, jie gyvena Prancūzijoje, tačiau pareiškėjui antro deportavimo metu buvo 34 metai ir jis jau gyveno atskirai. Nė vienas administracinių teismų išnagrinėtas dokumentas nepagrindė pareiškėjo tvirtinimo, kad jis gavo paramą iš savo šeimos.

Be to, negalima atsižvelgti į pareiškėjo Komisijai pateiktas aplinkybes - santykius su moterimi ir tai, kad jam gimė vaikas. Jis pradėjo gyventi su moterimi ir pripažino vaiką po to, kai įsakymas dėl deportavimo jau buvo išleistas, ir po *Counseil d'Etat* 1992 m. gruodžio 7 d. sprendimo. Bet kuriuo atveju ryšių, atsiradusių pareiškėjui nelegaliai grįžus į Prancūziją, negalima laikyti šeimos gyvenimu. Iš buvusio pareiškėjo partnerės 1994 m. gruodžio 6 d. pareiškimo (žr. § 16) yra aišku, kad jų bendras gyvenimas galutinai baigėsi prieš 1994 m. liepos 28 d., pareiškėjo suėmimo dieną, ir *fortiori* prieš 1994 m. spalio 12 d., jį antrą kartą deportavus į Tunisą. Vaiką ponas Boughanemi formaliai pripažino tik 1994 m. balandžio 5 d., t.y. praėjus dešimčiai mėnesių nuo jo gimimo 1993 m. birželio 19 d., nors pagal Prancūzijos įstatymus galėjo tai padaryti netgi iki vaiko gimimo ir motina nebūtų galėjusi jam sutrukdyti. 1993 birželio 3 d. pareiškime Komisijai pareiškėjas net nenurodė, kad turi gimti vaikas; pirmą kartą vaiko gimimą jis paminėjo tik 1994 m. gegužės 5 d. pareiškime. Negana to, tarp pareiškėjo ir sūnaus neužsimezgė santykiai, kurie būtų pažeisti jį deportavus. Galiausiai ponas Boughanemi nepateikė jokių įrodymų, kad jis išlaiko savo sūnų, jį auklėja ar naudojami kitomis tėvystės teisėmis.

34. Komisijos nuomone, įsakymo dėl deportavimo įvykdymas pažeidė pareiškėjo teisę į privataus ir šeimos gyvenimo gerbimą.

35. Teismas mano, kad Vyriausybės abejonės dėl pono Boughanemi ir ponios S. šeimyninių ryšių tikrumo turi pagrindą. Jų bendras gyvenimas prasidėjo tik pareiškėjui nelegaliai sugrįžus ir truko vienerius metus. Tuo metu, kai jis buvo deportuotas antrą kartą, pora keletą mėnesių iki vaiko gimimo jau buvo išsiskyrusi.

Tačiau dėl to negalima daryti išvadą, kad pareiškėjo gyvenimas Prancūzijoje nebuvo privatus ir jis negyveno šeimos gyvenimu.

Pirmiausia, žinoma, kiek pavėluotai, ponas Boughanemi pripažino ponios S. pagimdytą vaiką. Šeimyninio gyvenimo samprata, kuria pagrįstas 8 straipsnis, apima asmens ir jo vaiko ryšį net tuo atveju, jei tėvas ir motina negyvena kartu, nesvarbu, ar vaikas gimė susituokusiems ar nesusituokusiems tėvams (Žr., *mutatis mutandis*, 1988 m. birželio 21 d. *Berrehab prieš Nyderlandus* bylos sprendimą, serija A, Nr. 138, p.14, § 21, ir 1996 m. vasario 19 d. *Gül prieš Šveicariją* bylos sprendimą, Reports of Judgments and Decisions 1996-I, p. 173-74, § 32). Nors dėl vėlesnių įvykių esant išskirtinėms aplinkybėms šie ryšiai gali nutrūkti (Žr. aukščiau cituotą *Gül* bylos sprendimą), šiuo atveju tokių aplinkybių nėra nei pareiškėjui pavėluotai pripažinus vaiką, nei dėl manomo jo elgesio su vaiku.

Be to, pono Boughanemi tėvai ir dešimt jo brolių ir seserų teisėtai gyvena Prancūzijoje ir nėra įrodymų, kad jis nepalaikė su artimaisiais ryšių.

Dėl deportavimo ponas Boughanemi buvo atskirtas nuo šeimos ir vaiko. Todėl tai galima laikyti 8 straipsnyje garantuojamos teisės apribojimu.

B. 8 straipsnio 2 §

36. Taip pat būtina nustatyti, ar minėtas deportavimas vyko pagal 2 § nurodytas sąlygas, t.y. ar tai vyko „išskyrus įstatymų numatytus atvejus“, ar buvo siekiama vieno ar kelių šiame punkte nurodytų teisėtų tikslų ir ar tai buvo „būtina demokratinėje visuomenėje“ siekiant tam tikrų tikslų.

1. „Išskyrus įstatymų numatytus atvejus”

37. Nėra ginčijama, kad įsakymas dėl pono Boughanemi deportavimo buvo pagrįstas 1945 m. lapkričio 2 d. Ordonanso su vėlesniais pakeitimais 23 ir 24 skyriais (žr. § 18 ir 19) „Dėl užsieniečių įvažiavimo ir buvimo Prancūzijoje sąlygų.

2. Teisėtas tikslas

38. Vyriausybė ir Komisija mano, kad nagrinėjamas apribojimas visiškai atitiko Konvencijos tikslus, t.y. „siekiant užkirsti kelią viešosios tvarkos pažeidimams ar nusikaltimams”. Teismas padarė tą pačią išvadą.

3. „Būtina demokratinėje visuomenėje”

39. Vyriausybė tvirtina, kad apribojimas buvo proporcingas siekiamiems tikslams. Ji atkreipė dėmesį į daugybę pono Boughanemi pažeidimų ir naujausio pažeidimo sunkumą - jis buvo nuteistas už sąvadavimą sunkinančiomis aplinkybėmis. Vyriausybė akcentavo šias sunkinančias aplinkybes: naudota prievarta, dalyvavo bendrininkai, auka buvo verčiama užsiimti prostitucija už metropolijos ribų.

Be to, nereikėtų sureikšminti šio įsikišimo į pareiškėjo privatų ir šeimos gyvenimą. Pareiškėjas neįrodė nei savo itin artimų ryšių su Prancūzijoje gyvenančia šeima, nei kokio nors dalyvavimo socialiniame valstybės, kurioje jis niekada faktiškai nedirbo, gyvenime. Be to, sulaukęs pilnametystės jis neprašė Prancūzijos pilietybės. Tuo pat metu pareiškėjas išsaugojo ryšius su Tunisu. Jo tėvai buvo tunisiečiai; ten jis praleido savo vaikystę, Prancūzijoje irgi gyveno apsuptas tunisiečių. Ponas Boughanemi kalba arabiškai arba bent kasdien vartoja arabų dialektą. Kadangi Tunise jis gyveno iki 8 metų, akivaizdu, kad ten jis įgijo auklėjimo pagrindus, iš dalies dvejus metus mokydamasis mokykloje. Tarp kitko, pareiškėjas ir neteigia, kad jis niekada nebuvo ten sugrįžęs ar yra nutraukęs visus ryšius su šia valstybe. Galiausiai jis, matyt, palaiko dalykinius ryšius su tunisiečių bendruomene, tad jo gyvenimas neapsiriboja vien Prancūzija.

40. Komisija atmetė šį argumentą. Dėl pareiškėjo privataus ir šeimos gyvenimo apribojimo lygio Komisija pažymėjo, kad jis atvyko į Prancūziją būdamas 8 metų ir gyveno, kol pirmą kartą buvo deportuotas į Tunisą 1988 m., kai jam buvo 28 metai, ir dar kartą iki jo kito deportavimo 1994 m. spalio mėn., kai jam buvo 34 metai. Visa pareiškėjo šeima gyvena Prancūzijoje ir čia jis gyveno su prancūze, kurios vaiko tėvas jis yra ir kurį oficialiai pripažino 1994 m. balandžio 5 d. Todėl Komisijos atstovas priminė ponios S. laiško, atsiųsto Komisijai 1994 m. birželio 15 d., žodžius (žr. § 16). Nors teisiškai pareiškėjas yra užsienietis, su Prancūzija jis yra susijęs šeimos ir socialiniais ryšiais, todėl Vyriausybė nesugebėjo įrodyti, kad jis turėjo kokių nors kitokių ryšių su Tunisu, išskyrus pilietybę. Taigi nepaisant apkaltinamųjų nuosprendžių, tapusių tapo jo deportavimo pagrindu, rimtumo, nebuvo nustatyta siekiamų tikslų ir teisės į privataus ir šeimos gyvenimo gerbimą teisinga pusiausvyra.

41. Teismas pripažįsta, kad, atsižvelgiant į tarptautinės teisės principą ir sutartyse numatytas įsipareigojimų ribas, Susitariančiųjų valstybių pareiga užtikrinti viešąją tvarką iš dalies reiškia jos teisę kontroliuoti užsieniečių įvažiavimą ir buvimą ir ypač įsakyti išsiųsti už baudžiamuosius nusikaltimus nuteistus užsieniečius.

Tačiau atsižvelgiant į tai, kad jų šios srities sprendimai gali pažeisti demokratinėje visuomenėje 8 straipsnio 1 § saugomas teises, tokie sprendimai turi būti būtini, t.y. turi būti pateisinami socialine būtinybe ir turi būti itin proporcingi siekiamam teisėtam interesui (Žr., tarp kitų, 1992 m. kovo 26 d. *Beldjoudi prieš Prancūziją* bylos sprendimą, serija A, Nr. 234-A, p. 27, § 74, ir 1995 liepos 13 d. *Nasri prieš Prancūziją* bylos sprendimą, serija A, Nr. 320-B, p. 25, § 41). Nusprendamas, kad apribojimas yra „būtinasis”, Teismas atsižvelgia į vertinimo ribas, kurios šioje srityje yra paliktos Susitariančiosioms valstybėms (Žr., pavyzdžiui, aukščiau cituotą *Berrehab* bylos sprendimą, p. 15, § 28).

42. Teismo užduotis yra nustatyti, ar deportuojant buvo išlaikytas teisingas atitinkamų interesų balansas, - viena vertus, pareiškėjo teisės į privatų ir šeimos gyvenimą, kita vertus, viešosios tvarkos pažeidimų ar nusikaltimų prevencija.

43. Pareiškėjas atvyko į Prancūziją būdamas 8 metų ir ten teisėtai gyveno nuo 1968 m. iki 1988 m., nelegaliai sugrįžęs gyveno ten iki 1994 m. spalio 12 d. Išsimokslinimą jis įgijo daugiausia Prancūzijoje. Ten gyvena jo tėvai, dešimt jo brolių ir seserų, penki ten lanko mokyklą, aštuoni ten gimė ir du turi Prancūzijos pilietybę. Be to, ponas Boughanemi ten gyveno kartu su moterimi kaip vyras ir žmona ir formaliai pripažino, žinoma, ne iki 1994 m. balandžio 5 d., jos vaiką, gimusį 1993 m. birželio 19 d.

44. Tačiau jis išsaugojo Tuniso pilietybę ir, matyt, niekada nepareiškė noro tapti Prancūzijos piliečiu. Tikėtina, kaip pažymėjo Vyriausybė, kad jis išlaikė ir platesnius ryšius su Tunesu, o ne vien turėjo Tuniso pilietybę. Komisijai jis netvirtino, kad nemoka arabiškai ar kad nutraukė visus ryšius su gimtine, ar kad nebuvo sugrįžęs į ją po deportavimo.

Be to, Teismo nuomone, nagrinėjamos bylos aplinkybės skiriasi nuo *Moustaquim prieš Belgiją* (Žr. 1991 m. vasario 18 d. sprendimą, serija A, Nr. 193), *Beldjoudi prieš Prancūziją*, *Nasri prieš Prancūziją* (Žr. aukščiau cituotus sprendimus) bylų aplinkybių, kurios buvo susijusios su užsieniečių, nuteistų už baudžiamuosius nusikaltimus, deportavimu, Teismui nustačius 8 straipsnio pažeidimą.

Ypač daug dėmesio Teismas skiria faktui, kad ponas Boughanemi buvo deportuotas jį nuteisus įkalinti iš viso beveik ketveriems metams griežto režimo sąlygomis, iš kurių trejiems - už sąvadavimą sunkinančiomis aplinkybėmis (žr. § 8 ir 39). Naujausio nusikaltimo sunkumas ir prieš tai buvę pareiškėjo nusikaltimai yra svarūs liudijimai prieš jį.

45. Atsižvelgdamas į viską, kas buvo aukščiau išdėstyta, Teismas nenustatė, kad pareiškėjo deportavimas buvo neadekvatus siekiamiems teisėtiems tikslams. Atitinkamai nebuvo pažeistas 8 straipsnis.

DĖL ŠIŲ PRIEŽASČIŲ TEISMAS

Nusprendė septyniais balsais prieš du, kad nebuvo pažeistas Konvencijos 8 straipsnis.

Sudaryta anglų ir prancūzų kalbomis ir paskelbta viešame posėdyje Žmogaus teisių rūmuose, Strasbūre, 1996 m. balandžio 24 d.

Herbertas PETZOLDAS
Sekretorius

Rolvas RYSSDALAS
Pirmininkas

Pagal Konvencijos 51 straipsnio 2 § ir Teismo taisyklių A 53 taisyklės 2 § prie šio sprendimo pridedamos atskiros nuomonės.

PRITARIANČIO TEISĖJO PETTITI NUOMONĖ

Kaip ir dauguma, aš balsavau už tai, kad nepažeistas Konvencijos 8 straipsnis. Tačiau aš manau, kad tam pagrįsti reikėjo kitų motyvų.

Atsižvelgiant į ypatingas šios bylos aplinkybes (pareiškėjas buvo nusikaltėlis recidivistas, sąvadautojas) būtų tikslingiau, jei Teismas remtųsi Konvencijos 1 straipsniu, kur nereikalaujama, kad valstybės nedeportuotų nusikaltėlių recidivistų, ir tuo remiantis nuspręsti, kad nebuvo pažeista teisė gerbti šeimos gyvenimą. Šeimos gyvenimas numato tam tikrą jos narių susitelkimą, o tai nesiderina su veikla, susijusia su sąvadavimu, ypač sunkia jo forma.

Taigi daugiau nereikėtų nagrinėti klausimo, ar apribojimas buvo. Brolių ir seserų buvimas savaime nėra šeimos gyvenimas (žr. sprendimo § 43). Negana to, dauguma aiškiai neparodė, koks buvo Teismo požiūris į 8 straipsniu pagrįstą pareiškimą, kurį pateikė užsienietis, po deportavimo neteisėtai sugrįžęs į Prancūziją ir ten nelegaliai gyvenęs.

Teismo išnagrinėtos deportavimo bylos dar kartą įrodo būtinumą valstybėms formuoti europinę politiką, kuri lemtų jų šios srities pareigas. Tokiais atvejais kalbama ne apie tinkamą bendrųjų interesų ir pareiškėjo individualių interesų balansą.

Visuomenės ir šeimos interesų negalima lyginti ir gretinti su interesais, susijusiais su sąvadaavimu. Valstybės, Europos Tarybos narės, turi taip pat atsižvelgti į moterų, kurias sąvadautojai verčia užsiimti prostitucija, apsaugą.

Mano nuomone, tinkamas su deportavimu susijusių bylų pagrindimas turi skirtis nuo to pagrindimo, kuris buvo priimtas *Moustaquim prieš Belgiją* byloje (1991 m. vasario 18 d. sprendimas, serija A, Nr. 193) ir buvo susijęs su paauglio apsauga.

Be to, reikėtų pažymėti, kad tik kelios valstybės, Europos Tarybos narės, laikosi tokios šeimos susijungimo politikos, kaip Prancūzija.

NEPRITARIANČIO TEISĖJO MARTENS NUOMONĖ

1. Šioje byloje Teismas vėl susidūrė su *integruoto* užsieniečio išsiuntimo klausimu. Pareiškėjas atvyko į Prancūziją, kai jam buvo 8 metai, ir nuo tada ten gyveno kaip ir jo tėvai, broliai ir seserys, kol po dvidešimt dvejų gyvenimo metų buvo išsiųstas.

2. Yra keli šio klausimo nagrinėjimo būdai.

3. Žinoma, pirmiausia yra Teismo daugumos požiūris, kuriuo iki šiol buvo vadovautasi. Išeities taškas yra tai, kad Konvencija nuo išsiuntimo neapsaugo net integruotų užsieniečių. Tačiau jie gali remtis Konvencija tuo požiūriu, kad išsiunčiant pažeidžiama teisė gerbti jų šeimos gyvenimą. Jeigu taip daroma, Teismo reikalas yra nustatyti, ar toks apribojimas pateisinamas 8 straipsnio 2 §.

4. Šis tradicinis požiūris turi du aiškius trūkumus.

Pirma, ne kiekvienas integruotas užsienietis turi šeimą.

Antra, tai veda prie teisinio neaiškumo. Nacionalinės administracinės institucijos ir nacionaliniai teismai negali numatyti, ar tokio užsieniečio skundas dėl išsiuntimo bus pripažintas priimtinu. Daugumos taikomas individualus požiūris į kiekvieną bylą nacionalinėms institucijoms - tai loterija, o Teismui - problemų šaltinis. Atsiranda sunkumų, nes Teismui tenka lyginti nagrinėjamų ir jau išnagrinėtų bylų esmę, o tai beveik neįmanoma. Palyginti *Moustaquim prieš Belgiją* (1991 m. vasario 18 d. sprendimas, serija A, Nr. 193), *Beldjoudi prieš Prancūziją* (1992 m. kovo 26 d. sprendimas, serija A, Nr. 234-A), *Nasri prieš Prancūziją* (1995 m. liepos 13 d. sprendimas, serija A, Nr. 320-B) bylas ir *Boughanemi prieš Prancūziją* bylą, švelniai tariant, yra nelengva. Ką daryti? Ar lyginti nuteistų asmenų skaičių ir bausmių sunkumą, o gal reikia atsižvelgti ir į asmenines aplinkybes? Akivaizdu, dauguma pasirinko pastarąjį būdą ir jautėsi galį palyginti (žr. Teismo sprendimo § 44), bet, labai tai gerbdamas, aš negaliu atsikratyti jausmo, kad rezultatas neišvengiamai turi atsitiktinumo atspalvį.

5. Pirmą daugumos požiūrio trūkumą galima lengvai pašalinti pripažįstant, kad išsiunčiant integruotus užsieniečius bet kuriuo atveju kišamasi į jų privatų gyvenimą. Aš pasisakiau už tokį požiūrį išsakydamas pritariančią nuomonę *Beldjoudi* (žr. serija A, Nr. 234-A, p. 37 et seq.) byloje. Negana to, šį požiūrį gina teisėjai De Meyer (žr. serija A, Nr. 234-A, p. 35.), Morenilla (žr. serija A, Nr. 320-B, p. 31) ir Wildhaber (žr. serija A, Nr. 320-B, p. 32). Mano nuomone, Teismo praktika būtų daug geresnė, jeigu būtų laikomasi šio požiūrio. Tikiuosi, kad Teismo sprendimo 42 § formuluotė - „pareiškėjo teisė į privatų ir šeimos gyvenimą” - rodo Teismo pasiryžimą tai padaryti.

6. Tačiau vertinant privataus gyvenimo požiūriu, žinoma, savaime nebus pašalintas kitas tradicinio požiūrio trūkumas, kadangi šiuo atveju taip pat būtina nustatyti, ar apribojimas buvo pateisinamas.

7. Yra tik vienas būdas pašalinti visus netikrumus - pripažinti teiginį, kurį pirmiausia gynė teisėjas De Meyer, o po to teisėjas Morenilla (žr. 3 ir 4 nuorodas). Teisėjai De Meyer ir Morenilla pradeda nuo minties, kad integruoti užsieniečiai, t.y. užsieniečiai, visą arba beveik visą savo gyvenimą gyvenę valstybėje, turi būti prilyginti tos šalies piliečiams. Pilietį išsiųsti draudžiama Ketvirtąjo protokolo 3 straipsnio 1 § (P. 4-3-1); teisėjai De Meyer ir Morenilla

tvirtina, kad integruotus užsieniečius išsiųsti draudžiama Konvencijos 3 straipsnyje. Laikantis šios pozicijos nebebūtų jokių neaiškumų, kadangi 3 straipsnyje nenumatyta jokių išimčių. Remiantis šiuo požiūriu integruotų užsieniečių išsiuntimas *per se* reiškia pažeidimą, nesvarbu, koks nusikaltimas padarytas.

8. Nors aš pritariu idėjai, kad integruoti užsieniečiai neturėtų būti išsiunčiami vadovaujantis kitais pagrindais negu piliečiai, sunku pripažinti, kad negali būti išimčių. Todėl, mano nuomone, išimtinėmis aplinkybėmis toks išsiuntimas gali būti pateisinamas, nors integruotų užsieniečių išsiuntimas paprastai turėtų reikšti jų teisės į privatą gyvenimą pažeidimą. Aš manau, kad teisėjo Wildhaber nuomonė *Nasri* byloje (žr. 5 nuorodą) panaši, nors jis, ko gero, nebūtų toks griežtas dėl išimčių masto.

9. Mano nuomone, kitą tradicinio požiūrio trūkumą - jo nenusipėjamumą – galima smarkiai apriboti, jeigu Teismas pripažintų, kad integruotų užsieniečių išsiuntimas paprastai reiškia pagarbos jų privačiam gyvenimui trūkumą, tačiau išimties tvarka gali būti pateisinamas, kai užsienietis nuteisiamas už labai sunkius nusikaltimus, kaip antai: nusikaltimus valstybei, politinį ar religinį terorizmą, vadovavimą narkotikų biznui.

10. Aš sutinku, kad sąvadavimas sunkinančiomis aplinkybėmis yra sunkus ir, negana to, niekingas nusikaltimas, tačiau aš manau, kad šiuo atveju jis patenka į „normalių nusikaltimų“ kategoriją, kurie nėra pakankamai dideli, kad būtų kvalifikuojami kaip išskirtinės aplinkybės, pateisinančios integruotų užsieniečių išsiuntimą, kadangi už paprastus nusikaltimus paprastų baudžiamųjų sankcijų ir priemonių turėtų pakakti, kaip jų pakanka baudžiant tos šalies piliečius už jų nusikaltimus.

11. Dėl šių priežasčių aš balsavau už tai, kad buvo pažeidimas.

NEPRITARIANČIO TEISĖJO BAKA NUOMONĖ

Kaip ir dauguma, aš esu tos nuomonės, kad įsakymas dėl deportavimo yra kišimasis į pareiškėjo privatų ir šeimos gyvenimą. Aš taip pat pritariu nuomonei, kad deportavimas, numatytas įstatymo, tarnauja teisėtam tikslui.

Antra vertus, kitaip nei dauguma, aš manau, kad demokratinėje visuomenėje nebuvo būtina deportuoti, kadangi deportavimas buvo neproporcingas siekiamam teisėtam tikslui ir todėl šioje byloje buvo pažeistas Konvencijos 8 straipsnis.

Mano nuomone, daugiausia Prancūzijoje pareiškėją sieja socialiniai ir šeimos ryšiai. Prancūzijoje gyvena jo tėvai, dešimt brolių ir seserų, o aštuoni šeimos nariai čia gimė. Prancūzijoje jis turi vaiką, nors iki šiol jų tikrieji ryšiai neaiškūs.

Atsižvelgdamas į visus šiuos veiksnius, taip pat į tai, kad pareiškėjas išvyko iš Tuniso 8 metų, mokėdamas arabų kalbą tiek, kad tai aiškiai neprilygo suaugusio žmogaus vartojamai kasdienei kalbai, kad jis „didžiąją savo išsilavinimo dalį gavo“ Prancūzijoje, aš priėjau išvadą, kad nebuvo pasiektas tinkamas ginamų interesų balansas. Tokiomis aplinkybėmis išsiuntus pareiškėją gali sugriūti jo privatus ir šeimos gyvenimas, sykiu būtų nedaug naudos garantuojant nusikaltimų ar viešosios tvarkos pažeidimų prevenciją.

Manęs taip pat neįtikino Teismo argumentas, kad pareiškėjo atžvilgiu „sprendimas dėl deportavimo buvo priimtas paskelbus nuosprendį“ ir kad „naujausio nusikaltimo sunkumas ir prieš tai buvę pareiškėjo nusikaltimai yra svarūs liudijimai prieš jį“.

Šiuo atveju aš manau, kad su pareiškėju, kuris didžiąją gyvenimo dalį (dvidešimt dvejus metus) praleido Prancūzijoje, turi būti elgiamasi ne blogiau nei su tos valstybės piliečiu. Jis įvykdė nusikaltimus ir už juos buvo nuteistas. Jeigu bausmė pati savaime yra adekvati ir proporcinga įvykdytam nusikaltimui, kaip ir turėtų būti, ją papildyti įsakymu dėl išsiuntimo, mano nuomone, reiškia pernelyg didelį viešojo intereso akcentavimą siekiant užkirsti kelią viešosios tvarkos pažeidimams ir nusikaltimams palyginus su individo teise į jo privataus ir šeimos gyvenimo gerbimą.